

LA XIROIA I L'EIXORC

*En Pinxo li diu al Panxo:
vols que et punxi amb un punxó?*

*I en Panxo li diu al Pinxo:
punxa'm, però a la panxa no.*

He intentat fer aquest conte utilitzant només paraules amb X, procurant donar-li veracitat i que el llenguatge no aparegui massa forçat. És evident que els substantius, verbs i adjectius els he lligat amb preposicions, conjuncions, pronoms i adverbis qualssevol. Miracles no se'n poden fer. Vull remarcar que les paraules que utilitzo les trobareu al diccionari normatiu.

L'Aleix, un xaval que procedeix d'Extremadura i resideix a Xerta, quan descobreix la seva eixorquia, s'exaspera, i li produeix una inextricable eixutesa on s'aixopluga de l'angoixa que l'aixafina.

La Meritxell, xamosa i eixerida, un xic eixebrada, tanmateix, embogeix per l'Aleix. Eixida de la xaveta pel xicot, desconeix inexplicablement què toleix l'Aleix, i deixant-se d'exàmens i exploracions extramatrimonials, l'enxampa ben enxampat.

La Meritxell, en experimentar que l'Aleix és eixorc, encaixa el daltabaix. En un context complex, apareix com una xicoteta flexible i exemplar. Meritxell no fluïxeja quan l'Aleix, vexat per la xacra que pateix i eixalat per l'exartrosi, s'excedeix amb un eixam de reprotxes i exabruptes.

La xicoteta no es queixa ni s'acovardeix, ni deixa que la xacra de l'Aleix transcendeixi a l'exterior. L'eixorc, eixebrat i exigent, no l'exculpa ni d'un eixavuiro i la deixa com un eixugall. Acomplexat, s'atreveix a explicar als pròxims exaltades experiències sexuals inexistents, com un expert en sexe amb expedient d'excel·lència. La Meritxell deixa que s'expansioni i l'excusa d'exhibir una praxi inexistent.

Xalada, s'eixarranca i el punxa, però ni amb eixarms, ni amb xuclades a l'entrecuix, ni amb xerrics, ni amb xumades, ni de xamba, aconsegueix aixecar-li un xiulet eixarreït i exageradament exigü que no expelleix flux. La xixina de l'Aleix, exclaustrada i exercitada per la Meritxell fins a l'exfoliació, segueix sense excretar i apareix més eixuta, enxonxada i enxiquida. El xamanisme de la Meritxell s'exhaureix amb un xiscle exasperat de l'Aleix, que exacerbant per un experiment sense èxit i per l'excitació de la xicoteta, exclama desencaixat, extenuat i xop: ix, ix... uix!

La Meritxell no afluixa, i a un experiment no excel·lit n'afegeix el sèxtuple.

— La Pràxides m'ha explicat que en Xavi de Calixta Xiula se la va aixafar amb el calaix de la calaixera i va eixorivir-se-li.

— La Pràxides és un botxí, una xamada i una ximpleta. — Exclama el tronxo de l'Aleix, amb exabruptes i xisclets eixordadors.

— Què t'apareixeria una queixalada a l'extrem, sense trinxadissa?

— Com t'atreveixes, totxa? Deixa de punxar-me!

La Meritxell no transigeix. Una exorcista de Xerta va explicar-li que reeixirien si executaven el sexe en contextos exòtics. Per això, la Meritxell s'enganxa al pretext més fluix i burxa l'Aleix per exercitar-lo al porxo, a la dutxa, a la cotxera, a la xera de la xemeneia, en un xàfec, al taxi, xapotejant en un xaragall, en un xàrter, encaixonats en un nínxol, en una xalupa... Els exercicis s'exhaureixen inexorablement sense èxit.

En el paroxisme, l'expressiva Meritxell no deixa esclertes per explorar. Per tal d'extirpar-li l'eixorquia, oeix –així i aixà– les xafarderes, les xerraires, els xamans, els bruixots, els xarlatans, les xarugues i els xarxons.

Una sexòloga, per telefax, va explicar-li que s'exhibís extremada, pinxa i enxarolada. I així, la Meritxell, que vesteix xarxona –amb xandall, xambra, xancletes o xinell–, excepcionalment, va aparèixer extravagant, exuberant i luxosa, amb metxes, rinxols i tirabuixons oxigenats i amb un xal de Caixmir, dibuixant un xarleston, i amb un feix de videosex extrets del caixer del *sex-shop* de Xerta.

La Meritxell es converteix en un xef que experimenta textures, i excel·leix en xeflis exquisits per exacerbar la disbauxa. Ofereix a l'Aleix esqueixades, anxoves i xató. Fregeix peix, xanguet i xuït. Segueix amb panxeta i rodanxes de xoriço, xai amb carxofes, pelutxos i capritxos. Per desgreixar, xocolata a la xicra amb xantillí i xuixos de xurreria. Per xarrupar: xerès, xacolí de xarel·lo, xampany i mixtures, que enllesteix amb xarops xampanyitzats i xicoires.

L'Aleix, que no es flixa d'aqueixes exquisideses, s'extralimita amb el ranxo i s'engreixa com un xaró, queixant-se extremosament amb flexions de panxa de les xardors i exsudacions que li produeixen les toxines i els empatxos.

Tanmateix, els baixos de l'Aleix, no desencongeixen i segueixen cruixits i eixarreïts com la moixama.

— Meritxell, deixat d'experiments. De què serveix xiular-li sinó oeix ni obeeix? Encaputxar no extingeix al guerxo. Amb els xàfecs el guix reblaneix, les panotxes s'acotxen, les feixes floreixen, les reixes s'oxiden i els punxants s'arrodoneixen, però, quins ruixats extingiran l'eixorquia que sofreixo?

Quin xafarranxo! quan transcendeix que el toixarrut de l'Aleix s'autoextradeix de Xerta i desapareix inexplicablement amb xavos, xecs, i xavalla. Sense exposar-li-ho a la Meritxell i sense conèixer-se'n el pretext.

L'Aleix ha eixit amb taxi de Xerta, prefixat que res s'ha d'excloure, ni els maximalismes ni els extremismes més extraviats: prou trinxeres. No és això el que li expressa la Meritxell?

Extirpar, extrudir, xerracar, expurgar; exemplifiquen extrapolacions que es conxorxen per exonerar-lo d'aparèixer com un xitxarel·lo, un mamarratxo, un inconnex, extorquit per la Meritxell, amb una existència d'excusat, excremental, i una extremitat que serveix exclusivament per expel·lir pixum a l'excusat.

L'Aleix ha reflexionat: ¿de quina lleixa s'extreu el text que decideix l'ortodòxia d'allò que és excessiu o exacte? O caixa o faixa!

Expectació excepcional a Xerta quan l'Aleix –que condueix, galanxó i xino-xano, un cotxe d'exhibició– compareix com un extraterrestre, pinxo i fatxada, a la seixantena de l'autoexili, clenxat, relaxat i eixerit com un rínxol. La Meritxell –perplexa, moixa i xautada– exigeix i exhorta l'Aleix a què li aclareixi l'expeditiva marxa.

L'explicació –explícita i taxativa– consisteix en abaixar-se els texans i exhibir, en la X on s'uneixen les cuixes, una xona irreprotxable, extraordinària, exuberant.

L'Aleix, extasiat, ja no es compadeix d'ell mateix. Li han extirpat el que el cruixia i ofereix, exultant, la seva transsexualitat a la Meritxell, a Xerta, al Baix Ebre, a Extremadura i a les galàxies.

D'un pitxer, n'extreu les extintes deixalles per al mix.

Joan Sanjuan i Esquirol

Nota de l'autor:

El que he escrit sé que no té cap mèrit. És un *divertimento* que m'ha vingut de gust. No he utilitzat una sortida fàcil com era jugar amb els prefixos *ex* i *extra*, que quasi no he fet servir. He procurat no repetir paraules, excepte els noms propis, d'altra banda summament habitual en narracions, diguem-ne, normals.

No ens enganyem, la dificultat és menor del que representa a primer cop d'ull. M'he ajudat utilitzant les declinacions dels verbs incoatius de la tercera conjugació acabats en *ir*, que fan el present d'indicatiu en *eixo* i el present de subjuntiu en *eixí*; com dels que fan l'infinitiu acabat en *eixer*. Jugar amb els temps, tal com ho he plantejat, m'ha permès tenir a l'abast un bon coixí de verbs que, com ja sabeu, són els únics sintagmes imprescindibles per formar una oració. Doneu-me un verb i us faré una frase, podríem sentenciar parodiant la dita d'Arquimedes en relació al fulcre necessari per aixecar el món amb un alçaprem.

No es pot negar l'aportació que faig d'una bona colla de verbs, substantius i adjectius d'ús escàs, força vius encara, que enriqueixen extraordinàriament el vocabulari, a base d'una feina tan pesada i avorrida com escodrinyar el diccionari.

Sense romanços: crec que he explicat una història amb els ingredients necessaris, inclosos l'humor, la ironia i la truculència. La trama és atractiva i el desenllaç punyent, sense que la sintaxi se'n ressentí, ni la sonoritat de frases, evidentment forçades, provoqui desajusts flagrants ni estridència a l'oïda; encara que alguna vegada podia semblar que estiguéssiu parlant en mandarí.

Crec que he aconseguit que la història tingui força per ella mateixa, i no necessitava que la vestís de cap excentricitat, però m'ho he passat bé intentant-ho. Em faig meus l'argument, el plantejament i el desenllaç del conte. El joc de paraules amb ics i xeix ho considero un excel·lent exercici per a un estudiant inquiet i voluntariós de primer de Filologia.